

Gel Bu Şehri Terkedelim!

" Dün seni başın aşağıda yürürken gördüm. Kederliydin, dertliydin, sanki yastaydın! Sanki burda değildin, buralı değildin! Sanki uykulu uykulu bir hayalin peşinde gerçeği kovalıyordun! „

Kar yağıyordu, aldırmiyordun Rüzgar esiyordu aldırmiyordun. Ayakların çukurlara dalıyor, çorapların, paçaların ıslanıyordu aldırmiyordun!

Yalnızdın!

Belki yaralıydın! Belki de yüreğinde bir yara vardı kanıyordu. Ne bileyim, hayatın anasını satmış gibiydin işte!

Seni böyle görünce aklıma İspanyol' ların 'üzgün' şairi Gustavo Adolfo Becquer' in mısraları geliyordu:

'Kim oturur döşeğimin başucunda

Görünce ateşler içinde yandığımı?'

Kim?

Hiç kimse!

Hiç kimsen olmadığını bildiğim için peşinden geldim; senin bir kimsen olmak için seni takip ettim, sana baktım, seni izledim, senin elinden tutmak, gözlerine bakmak, sana içimde yanan ateşe rağmen serin serin gülümsemek istedim.

Ama sen oralı değildin!

Sen buralı da değildin!

Yürüyordun. Kara, fırtınaya aldırmadan yürüyordun. Çorapların, paçaların ıslanıyordu yürüyordun!

Yaşına göre ağırdı tavırların.

Kollarını bir ileri bir geri sallayışında bile bir ağırbaşlılık, bir olgunluk vardı.

Bir ara durdun gökyüzüne baktın. Simsiyah bulutlarla kaplanmış gökyüzünde ne aradın bilmiyorum. Ama derinden içini çekmen bana çok dokundu. Bir an, bir saniye de olsa bana doğru dönmeni ve beni görmeni o kadar arzuladım ki... Belki gözlerimle, gülüşlerime moral verirdim sana. Belki içindeki hüzne ortak olurum.

Belki de kuytu bir köşeye siner beraberce gözyaşları dökerdik, değil mi?

Yalnızlık mıydı derdin yoksa aşk mı? Ah, bilmiyordum.

'Bir dost eli aradığımda

Tükenip gitmeden önce

Kim el uzatır bana titreyen elleriyle?'

Diye öyle bir soruşun vardı ki yakıyordu bu beni!

'Ben el uzatıyorum', demek, istedim sana. Ama diyemedim. Yüreğim sıkıştı, bütün bedenim titredi ve sesim içimde boğuldu, diyemedim işte! Bilmiyorum, belki de dedim de sen duymadın. Belki dedim de sesimi rüzgarlar boğdu da sana ulaştıramadım.

Bakmadın bana. Kara, fırtınaya aldırmadan yürüdün, gittin. Yanındaki kocaman ıhlamur ağacını bile görmeden yürüdün. Belki de baksaydın bile göremiyecektin beni. Çünkü bakışlarında garip bir yabancılık vardı. Böyle bakışları ben bir yerden tanıyordum. Evet, evet bu aşk bakışlarıydı genç dostum! Gölgesi, sisli ve bulanık... Biliyorum, popüler sözcüler bu bakışlara 'Aşkın gözü kördür' manasında körlük diyorlar ama Muhiddin Arabi bu bakışlar için, "Aşığın gözü, sevgilinin varlığıyla görür" demıştır, merak etme!

'Kim gözyaşları döker ardımdan kim?

Kim bir dua mırıldanır ardımdan, gidince?'

Belki de hiç kimse! Belki de ben, belki de bir başkası...

Ama aldırma dostum!

Hatırlıyor musun bana bir gün utanarak aşk hakkındaki duygularından bahsetmiştin. Vefa, bağlılık, emek, yüceltme, değer... Bunlar senin olmazsa olmazlarındı. Bunları senden duyunca o kadar sevinmiştim ki anlatamam... Batı'nın merkezinde doğup büyüyen sen, Batı'nın okullarında onların kültürleriyle eğitim gören sen, farkında olmadan ruhunu, beynini bizim değerlerin güzellikleriyle doldurmuşsun! Bana, biraz da merakla, biraz da bilgiçlikle, "Aşık olmak adam olmakmış", demiştin de, sana, "Hem öyledir, hem de aşık olmak benlikten çıkmaktır," demiş, Yunus Emre' mizden bir dörtlük okumuştum:

Al, gider benden benliği

Doldur içime senliği

Bu dünyada öldür beni

Varıp anda ölmeyeyim!

Bu şiiri çok sevmiş, hemen ezberlemiştin. Sonra da, "ölümle, aşk nasıl yan yana geliyor?" Diye sormuşsun. Sana Yunus' tan bir dörtlük daha okumuştum:

Hep aşıklar derde düştü

Yandı ciğerleri pişti

Gönüller gözünü açtı

Ölüler dirildi yine!

"Anladım," demiştin. "Gerçek aşk diriltir insanı!"

Yabancı sokakların her taşı mutlaka sana bir aşk sözcüğü fısıldıyordu biliyordum. Aşkın seni köleleştirmeyeceğine, basitleştirmeyeceğine, hayattan koparmayacağına emindim. Peşini bırakmadım. Kara, fırtınaya ve senin yalnızlığının soğukluğuna inat bırakmadım peşini!

'Güneş yeniden çıktığında

Kim hatırlar sonunda Bu dünyadan geçtiğimi? '

Diyemiyecaksin dostum! Ben bırakmayacağım peşini! Ve birgün sımsıcak gülüşlerle terkedeceğiz bu şehri! Beraber ve ebedi!